

Arrest

nr. 167 514 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2013, houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 april 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen dienden een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde beslissingen van 11 april 2011. Bij arrest nr. 67 661 van 30 september 2011 werd het beroep van de verzoekende partijen verworpen.

Op 11 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2012 werd ingediend door :

*Mijnheer KAS (R.R. : xxx)
geboren te Rawalpindi op (...)1972
Mevrouw BSH (R.R.: xxx) - volgens paspoort mevrouw SA
Geboren te Lahore op (...)1976*

+ kind : KU geboren op (...)2007

*nationaliteit: Pakistan
adres: (...) 2170 Merksem*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

*Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat betreft de bewering dat kabinet De Block als directie van DVZ recent zouden hebben laten weten dat deze criteria nog steeds zouden worden toegepast; dienen wij op te merken dat de Wet inzake art. 9bis duidelijk stelt dat: "In buitengewone omstandigheden (...) kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft." Betrokkenen dienen dus in eerste instantie aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De aangehaalde elementen in deze aanvraag vormen echter **geen** buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.*

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hun op 11.05.2011 en op 13.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen aan dat zij problemen hadden in hun land van herkomst en dat zij onmogelijk terug zouden kunnen omdat zij zouden vrezen voor hun leven. Hieromtrent dienen wij op te merken dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen halen aan dat zij in Pakistan zaken zouden hebben met ene zekere heer AA, van wie zij niet zouden geweten hebben dat hij een centrale rol in de onderwereld van Lahore zou spelen. Ter staving van deze samenwerking leggen zij een document voor (document 12). Uit dit document is niet op te maken of betrokkenen wel degelijk hebben samengewerkt met de eerder vermelde mijnheer. Het betreft hier louter een vraag tot het verkrijgen van bijkomende informatie van de Tax Officer betreffende het inkomen van betrokkene. Uit dit document kunnen we dus niet zomaar de samenwerking met de heer AA vaststellen. Zelfs indien betrokkenen zouden samengewerkt met deze mijnheer dan nog tonen betrokkenen niet aan dat zij iets dienen te vrezen. Betrokkenen tonen bovendien niet aan dat zij zich niet zouden kunnen richten tot de lokale Pakistaanse autoriteiten indien zij iets te vrezen zouden hebben. De loutere vermelding dat 'de Pakistaan de overheid nog steeds niet in staat zou zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen' worden tevens met geen enkel bewijsstuk aangetoond. Concreet dienen wij dus te stellen dat betrokkenen niet aantonen dat zij zich niet zouden kunnen richten tot de Pakistaanse autoriteiten betreffende hun vrees voor hun leven n.a.v. een zogenaamde samenwerking met de heer AA. Indien betrokkenen wel degelijk op de hoogte waren van de centrale rol die de heer AA zou gespeeld hebben in de onderwereld van Lahore dan nog tonen betrokkenen niet aan dat zij risico zouden lopen op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hier/oor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen verder nog aan dat zij in 2009 naar België kwamen op vraag van de broer van mevrouw om voor zijn kind te zorgen daar de schoonzus van mevrouw naar de Verenigde Staten zou gereisd zijn om aldaar voor haar terminale vader te zorgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze bewering niet met de nodige bewijsstukken wordt aangetoond. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat deze situatie nog steeds actueel zou zijn. Het lijkt ons onwaarschijnlijk dat deze situatie nog actueel zou zijn. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene instaat voor de zorg van het kind van haar broer dan nog zou dit element niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de broer van betrokkene steeds kan beroep doen op diensten die naschoolse opvang e.d. aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terug keren naar België.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen tevens nog aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed zouden gedragen hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij alhier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij alhier zouden wensen te werken en dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij goed Nederlands zouden trachten te spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat zij hun leven alhier zouden hebben opgebouwd, dat zij sociale banden alhier zouden hebben, dat zij zich

zouden gemengd hebben onder de Belgische bevolking en alzo een grote vriendenkring zouden hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980"

Eveneens op 22 januari 2013 nam de verwerende partij een bevel met inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van BN - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2012 aan betrokkene betekend op 13.09.2012

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2012, aan betrokkene betekend op 13.09.2012"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre het beroep gericht is tegen de inreisverboden van 22 januari 2013 is het beroep niet ontvankelijk.

De inreisverboden voor de duur van drie jaar, die aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht op 21 februari 2013, zijn immers verstreken zodat zij uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Dit heeft tot gevolg dat het beroep in zoverre gericht tegen deze inreisverboden, zonder voorwerp is geworden.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2. minderjarig kind

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van hun middel stellen de verzoekende partijen dat ze van oordeel zijn dat alhoewel de instructie werd vernietigd door de Raad van State, de staatssecretaris de instructie in haar discretionaire bevoegdheid dient te blijven toepassen. Ze verwijzen hierbij naar de website van Kruispunt-Migratie. Door de instructie niet toe te passen achten zij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De verzoekende partijen vervolgen dat er tot op heden geen enkele mededeling is geweest van de verwerende partij waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen worden aangehaald en dat integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is de criteria verder mogen worden aangehaald. Zij zijn van oordeel dat aan alle vreemdelingen die een verblijfskaart hebben verkregen op grond van de instructie een nieuwe beslissing zou moeten worden meegedeeld waarin staat dat er een verkeerde beslissing werd genomen. Zoniet is er een schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partijen vervolgen dat de verwerende partij nog steeds beslissingen neemt waarbij toepassing wordt gemaakt van de instructie en ook hieruit menen zij een schending van het gelijkheidsbeginsel te ontwaren.

In een tweede onderdeel van hun middel stellen de verzoekende partijen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Zo stellen zij al vier jaar op het Belgisch grondgebied te verblijven en hun land van herkomst te zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven. Zij stippen aan niet meer terug te kunnen omdat zij al verschillende jaren niet meer in Pakistan zijn geweest. Zij hebben hun leven hier opgebouwd en zij hebben niemand meer in hun land van herkomst die hen kan helpen. Zij stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij hier geen rekening mee houdt. Zij herhalen dat ze van oordeel zijn dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en aldus had de verwerende partij toepassing moeten maken van de instructie. Verder gaan zij in op hun illegaal verblijf in België. Zij merken op dat zij gekozen hebben voor een illegaal verblijf in België omwille van het feit dat ze hier een beter leven voor zichzelf konden opbouwen en omdat zij onmogelijk konden terugkeren. Ze vinden het dan ook onredelijk dat de verwerende partij geen rekening wenst te houden met hun integratie louter omwille van het gegeven dat dit het resultaat zou zijn van hun illegaal verblijf. De verzoekende partijen begrijpen niet waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kan leiden tot regularisatie. Ze zijn van oordeel dat de verwerende partij hieromtrent minstens dient te motiveren. Voorts begrijpen de verzoekende partijen niet waarom de vrees om terug te keren naar hun land van herkomst niet volstaat als buitengewone omstandigheid. Ze hebben stukken bijgebracht ten bewijze van hun vrees en ze menen dat deze stukken moeten volstaan. Minstens diende de verwerende partij de situatie in Pakistan te onderzoeken. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De verzoekende partijen herhalen dat Pakistan geen veilig land is. Verder stellen de verzoekende partijen dat er geen correcte belangenafweging is gemaakt. Ze stippen aan dat ze bij familie inwonen namelijk bij de broer van de tweede verzoekende partij en dat deze familie instaat voor hun onderhoud. Zij begrijpen niet waarom dit familielid wordt doorverwezen naar naschoolse opvang voor de kinderen, terwijl dit nergens voor nodig is. Ze zijn van oordeel dat er rekening dient te worden gehouden met de humanitaire redenen. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niets in verband met hun kind en de rechten van hun kind. Ze stippen aan dat hun kind schoolplichtig is en reeds in België verblijft sinds het kan spreken. Ook hier menen de verzoekende partijen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. De verzoekende partijen voeren ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Een terugkeer naar hun land van herkomst maakt een breuk uit van de familiale relaties. Zij stippen aan dat zij een gezinscel vormen met hun familie en dat er geen sprake is van gewone sociale relaties. Ze vervolgen dat er in hoofde wel degelijk hinderpalen zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. De broer van de tweede verzoekende partij heeft immers verblijfsrecht in België. Hij kan dus niet naar Pakistan en de verzoekende partijen kunnen niet naar Pakistan omdat zij in hun land van herkomst niet in staat zijn om een effectief normaal familieleven op te bouwen. De verzoekende partijen herhalen dat de verwerende partij diende te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet in aanmerking kunnen worden genomen voor regularisatie en stellen dat indien de verwerende partij twijfelde over hun lokale verankering zij hen hadden moeten laten verschijnen voor de Commissie voor Advies. Zij herhalen dat zij voldoen aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens wordt in de beslissing omstandig toegelicht dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de instructie van 19 juli 2009, de duur van hun verblijf in België, de problemen in hun land van herkomst en hun vrees om terug te keren, de zorg voor het kind van de broer van de tweede verzoekende partij, de prangende humanitaire situatie, hun goed gedrag en hun integratie, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat zij uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier kunnen afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat zij hier duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij alhier zouden wensen te werken en dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij goed Nederlands zouden trachten te spreken, dat zij een hele vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat zij hun leven alhier zouden hebben opgebouwd, dat zij sociale banden alhier zouden hebben, dat zij zich zouden gemengd hebben onder de Belgische bevolking en alzo een grote vriendenkring zouden hebben opgebouwd – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partijen inzake de motivering met betrekking tot hun integratie en langdurig verblijf in België verwijzen naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in casu met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Als algemeen principe dient hierbij gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag van 24 oktober 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". De verzoekende partijen bekritisieren dit standpunt en menen dat er in hun hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden.

Zij wijzen er vooreerst op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkenen onvoorzienbaar is. In de bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de

bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt gegeven.

Met betrekking tot de motivering inzake de instructie van 19 juli 2009 wijzen de verzoekende partijen er op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Dat de staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris.

In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zou hebben genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat een vernietigingsarrest erga omnes werkt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

De verzoekende partijen voeren bijgevolg niet dienstig aan dat zij voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de criteria van de instructie.

Waar de verzoekende partijen ter zake nog verwijzen naar het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel nu er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010, wordt er op gewezen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet met zich mee brengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

Voorts gaan de verzoekende partijen in op de motivering dat hun langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid vormt en vooral op het onderdeel van de motivering waarin de verwerende partij stelt dat dit langdurig verblijf het gevolg is van hun illegaal verblijf en dat zij daar zelf verantwoordelijk voor zijn.

Zoals hiervoor reeds werd aangestipt oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Aldus kon de verwerende partij redelijkerwijze stellen dat het langdurig verblijf niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. In zoverre de verzoekende partijen kritiek leveren op het gegeven dat dat de verwerende partij vaststelt dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor dit langdurig verblijf omdat ze de hele

tijd hun illegale situatie bestendigd hebben daar waar ze ingevolge de bevelen die hen werden uitgereikt de wettelijke verplichting hadden om het grondgebied te verlaten, is dit niets meer dan een feitelijke vaststelling. Op zich vormt dit een overtollig motief. Het betoog van de verzoekende partijen waarbij zij niet tegenspreken dat zij gekozen hebben voor een illegaal verblijf in België doch waarbij zij hun keuze trachten te verantwoorden, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu dit geen afbreuk doet aan het determinerend motief. Het determinerend motief is dat het langdurig verblijf in België onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben de verzoekende partijen onder het kopje langdurig verblijf aangehaald dat ze duurzaam lokaal verankerd zijn, dat hun motivatie om te werken en zelf in te staan voor hun onderhoud groot is, dat zij goed geïntegreerd zijn en dat zij goed Nederlands trachten te spreken. In de laatste alinea van de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom dit langdurig verblijf zoals aangehaald in de aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormt, met name omdat het gegeven dat "zij hier duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij alhier zouden wensen te werken en dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij goed Nederlands zouden trachten te spreken, dat zij een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat zij hun leven alhier zouden hebben opgebouwd, dat zij sociale banden alhier zouden hebben, dat zij zich zouden gemengd hebben onder de Belgische bevolking en alzo een grote vriendenkring zouden hebben opgebouwd" betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet behandeld worden. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel of het motiveringsbeginsel zou hebben geschonden.

De verzoekende partijen laten verder gelden dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden daar een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, nu uit de recente mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Pakistan nog steeds niet onder controle is, dat Pakistan een corrupt land is en dat situatie in Pakistan levensgevaarlijk is en zij vrezen dat hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd in Pakistan. In hun aanvraag stelden de verzoekende partijen dat zij in Pakistan een transportbedrijf hadden en dat hun zakenpartner vermoord werd. Zij kwamen te weten dat hij een centrale rol speelde in de onderwereld en vele vijanden had. Gezien hun nauwe samenwerking vrezen zij ook voor hun leven. Ter staving van hun betoog legden de verzoekende partijen een aantal krantenartikelen neer betreffende de dood van de heer AA en diens rol in de onderwereld en een document ten bewijze van hun samenwerking.

De verwerende partij stipt aan dat uit het neergelegde document niet kan worden opgemaakt of betrokkenen wel degelijk hebben samengewerkt. De verzoekende partijen weerleggen deze motivering niet doch stellen in zeer algemene bewoordingen "dat het onbegrijpelijk is voor hen waarom deze stukken niet volstaan". Nochtans verklaart de verwerende partij waarom zij van oordeel is dat dit stuk niet volstaat met name omdat het voorgelegde document louter een vraag betreft tot het verkrijgen van bijkomende informatie van de taks officer betreffende het inkomen van de heer AA.

Verder motiveert de verwerende partij dat zelfs indien er een samenwerking zou zijn geweest, zij niet aantonen dat zij zich zouden kunnen richten tot de lokale Pakistaanse autoriteiten om hen te vrijwaren tegen willekeurige vervolgingen. De verzoekende partijen betwisten dit doch samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperkt hadden tot loutere beweringen dat de Pakistaanse overheid niet in staat zou zijn hen te beschermen.

In hun aanvraag brachten de verzoekende partijen dienaangaande niet het minste begin van bewijs aan ter staving van hun betoog. Pas voor het eerst bij hun verzoekschrift voegen zij jaarrapporten toe betreffende de algemene situatie inzake mensenrechten in Pakistan. Daargelaten de vraag of uit dergelijke algemene jaarrapporten zou kunnen afgeleid worden dat de verzoekende partijen, zich niet tot de lokale politie kunnen wenden, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet werden overgemaakt. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld temeer de verwerende partij vaststelde dat de samenwerking niet bewezen werd en dit niet wordt weerlegd door de verzoekende partijen.

In de mate dat de verzoekende partijen met hun betoog een schending van artikel 3 van het EVRM wensen aan te tonen, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een

door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, stellen zij dat uit vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Pakistan nog niet onder controle is en zij er gevaar lopen. Het zou onmogelijk zijn om terug te keren.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen ter weerlegging van de argumentatie van de verwerende partij dat zij hun samenwerking met de heer AA niet aannemelijk maken. Aangezien zij hun samenwerking niet aannemelijk maken, maken zij evenmin aannemelijk dat zij een vrees koesteren voor vervolging ingevolge deze samenwerking.

Zij verwijzen voor het overige enkel naar algemene berichtgeving aangaande Pakistan om hun vrees te staven. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst aan de hand van enkele artikelen/rapporten volstaat echter niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voorts betwisten de verzoekende partijen de motivering waarin wordt gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partijen op vraag van de broer van de tweede verzoekende partij naar België kwamen om voor zijn kinderen te zorgen nu zijn echtgenote naar de Verenigde Staten is gereisd om haar terminale vader te verzorgen, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partijen menen dat er geen correcte belangenafweging is gemaakt. Zij stellen dat het onbegrijpelijk is dat zij de broer van de tweede verzoekende partij doorverwijzen naar diensten die naschoolse opvang aanbieden, enz. Ze menen dat dit nergens voor nodig is. Met hun betoog gaan de verzoekende partijen geheel voorbij aan het gegeven dat zij dienen aan te tonen dat de ingeroepen omstandigheid een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partijen brengen geen argumenten aan tegen de concrete motivering van de verwerende partij. Zo motiveert de verwerende partij dat dit element niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking wordt genomen omdat de bewering niet met de nodige bewijsstukken wordt aangetoond en dat evenmin wordt aangetoond dat deze situatie nog actueel zou zijn. Deze vaststellingen vinden hun grondslag in de stukken van het administratief dossier. Bij hun aanvraag hebben de verzoekende partijen enkel de geboorteakte van de broer van de tweede verzoekende partij gevoegd en een bewijs van de verblijfstitel van de broer van de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is. De vaststelling van de verwerende partij volstaat op zich reeds om tot het besluit te komen dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen de verzoekende partijen inderdaad op geen enkele wijze aan dat hun aanwezigheid in België noodzakelijk is, in die mate dat er sprake zou kunnen zijn van een buitengewone omstandigheid. Door enkel te stellen dat dit niet nodig is, doen ze geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Waar zij lijken aan te geven dat dit element een prangende humanitaire situatie is die kan leiden tot regularisatie gaan zij weer voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij zich eerst dient uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag. De vraag of iets kan leiden tot regularisatie behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Het is dan ook niet onzorgvuldig van de verwerende partij om niet verder te onderzoeken of dit aanleiding kan geven tot regularisatie.

Waar de verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over hun kind en de rechten van hun kind en dat er geen rekening mee gehouden wordt dat hun kind schoolplichtig is en dat het al sinds het kan spreken in België verblijft, dient opgemerkt te worden dat zij van deze elementen evenwel geen melding hebben gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verweten worden dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt immers de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot betwisten de verzoekende partijen de motivering in zoverre de verwerende partij van oordeel is dat hun terugkeer naar het land van herkomst geen schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Ze stellen dat ze een kerngezin vormen met de broer van de tweede verzoekende partij en diens kinderen en dat een terugkeer de familiecel uit elkaar zal halen en dat er hinderpalen zijn voor het

verder zetten van dit familiaal leven daar de broer van de tweede verzoekende partij een verblijfsrecht heeft in België.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben de verzoekende partijen niet gepreciseerd dat zij een kerngezin vormen met de broer van de tweede verzoekende partij. Zij stelden zeer algemeen "verzoekers en hun familie vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM". Enkel bij het aanvoeren van hinderpalen stellen zij dat zij zorgen voor het kind van de broer. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat zij een kerngezin vormen met de broer van de tweede verzoekende partij. Bovendien kan evenmin uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat de verzoekende partijen met de broer van de tweede verzoekende partij samenwonen. Integendeel uit een eerdere regularisatieaanvraag ingediend door de verzoekende partijen staat "de broer van verzoekster die een Belgisch onderdaan is, woont te Antwerpen, (...)" "verzoekers verblijven thans op een eigen appartement". In zoverre de verzoekende partijen wensen te laten uitschijnen dat er een band van afhankelijkheid bestaat ten aanzien van de broer van de tweede verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat zij nalaten deze band van afhankelijkheid met enig begin van bewijs aan te tonen. Zij beperken zich tot een blote bewering. Zulks volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partijen een gezins/familieleven hebben met de broer van de tweede verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om het bestaan van een gezinsleven met de broer van de tweede verzoekende partij aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij hun familiale band niet in twijfel trekt, kan dit nergens uit de motivering van de bestreden beslissing worden afgeleid. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat de verwerende partij met de verwijzing naar de familiale band doelt op het gezin van de verzoekende partijen nu zij duidelijk motiveert dat de beslissing het hele gezin treft zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen betogen nog dat de gemachtigde advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen zo hij twijfelde aan de lokale verankering van de verzoekende partijen. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag. De lokale verankering is een element dat eventueel kan leiden tot het gegrond verklaren van een aanvraag. De gegrondheid van de aanvraag is evenwel niet aan de orde.

Een schending van de door hen aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In wat de verzoekende partijen benoemen als middelen tegen het bevel zetten zij uiteen dat het bevel het gevolg is van de negatieve beslissing tot regularisatie en dat indien de beslissing tot regularisatie wordt vernietigd ook het daaruit volgende bevel dient te worden vernietigd. Zij verwijzen hierbij naar het arrest 96 099 van de Raad. Ze vervolgen dat de motieven opgesomd in het bevel louter een herhaling zijn van de vorige beslissingen in het dossier en dat nergens vermeld wordt dat het bevel het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag hetgeen een schending van de motiveringsplicht inhoudt. Verder wijzen zij erop dat de weigering tot regularisatie en de bevelen op dezelfde dag zijn afgegeven en verwijzen zij naar de arresten nrs. 77 128 en 77 130 van de Raad waaruit blijkt dat een beslissing bestaat uit twee componenten en dat de beslissing één en ondeelbaar is.

De Raad wijst erop dat uit de tweede en derde bestreden beslissing geenszins blijkt dat deze beslissingen het gevolg zijn van de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft geen implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de door de verzoekende partijen beoogde beslissingen betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen op dezelfde datum als de tweede en derde bestreden beslissing, tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt.

De bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hebben bovendien een verschillende juridische grondslag en zijn het gevolg van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de voornoemde beslissingen op dezelfde dag en door eenzelfde attaché zijn genomen alsook op dezelfde dag betekend werden, doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zoals supra aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing.

Een eventueel tussengekomen nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft niet automatisch tot gevolg dat de bestreden bevelen dienen te worden vernietigd.

Nu nergens uit blijkt dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een automatisch gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing, kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig voorhouden als zou de verwerende partij in de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te vermelden dat deze het gevolg zijn van de geweigerde regularisatieaanvraag.

De verwijzing naar het arrest nr. 96 099 van de Raad is niet dienstig. Immers heeft dit arrest betrekking op een beslissing om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die ongegrond werd verklaard en welke vervolgens werd vernietigd, waardoor de wettelijke bepalingen voorzien dat de verzoekende partijen terug in het bezit dienen gesteld te worden van een AI daar ze terugvallen op een onvankelijke aanvraag. Dit is geenszins het geval van de verzoekende partijen.

In de mate dat de verzoekende partijen daarnaast nog verwijzen naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn, moet worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU